

S E N O Z A H R A D Ě

P E T R M U S Í L E K

SONDY 27 / BŘEZEN 1984 / CHOTĚBOŘ

SEN O ZAHRADE

Vzduch který dýcháme
je výbušnou směsí myšlenek
Myšlenek které se hromadí
a narůstají k srážce
podobné výboji bouřkového mraku

Odpusť člověče
jsou-li má slova málo přesná
málo srozumitelná
Jsou-li jen šeptáním
kde by měla být výkřikem

Rozhlédni se kolem
Prsty jsou připraveny na telegrafních
klíčích
na spouštích kamer
na bezpečnostních pojistkách
útočných systémů

To všechno je tady
A zatím v zahradách mezi Uralem
a Pyrenejemi
krvácejí růže

břichaté konve plují mezi záhony
a voda prostupuje hručkami hlíny

Odpusť člověče
jsou-li má slova málo přesná
a málo srozumitelná

Hledejme ~~spolu~~ spolu
já a ty ozvěnu vzdáleného odbíjení
tikot hodin běžící přes poledníky
zpěv ptáků
jejichž domovem je veliký svět
V každém jeho zlomku dozrává ce-lek
v každém dílku
pulsuje něco jedu i něco živé vody
Pustota lidských srdcí
je i pustotou pramenů

Ty který pečuješ o zahradu víš
jaké války zuří mezi květinami
a plevelem
jak jsou krutá období sucha
jak vadnou listy napadené škůdc-i
Víš jak je všechno podobné světu lidí
který ne a ne dorůst
Světu který věděním poskočil o staletí

ale lidským vědomím
uvízl v pasti dávnověku

Chybí parlamentáři
kteří by jednali se silami zmatku
řeč probouzející hluché
roub v kterém by zkošatěl čas
Hlína zdusaná spěchem
drtí zrněčka naděje
Teuha vyžrát nad přítomnou chvílí
podřezává větve zítřku

Odpusť člověče
jsou-li má slova málo přesná
a málo srozumitelná

Je těžké být rozhněvaný
a přitom neurážet
je obtížné
oslovit naději
bez pochlebování a bez mělkosti
Nevymýšlet si
ale jako rybář zasekávat
co běží peřejemi
čeho je plná řeka
co je všem povědomé
I toho se dopátrat
co se zdá dětem
v jejich nedětských snech

jak velmi nepřístupné filmy
běží pod jejich
zpocenými čílkami

Otrávené zrní leží na návsi světa
Nákaza podobná merovým ranám
bez pasu překračuje hranice států
bez vstupních viz
zalézá do lidských srdcí

Já však chci mluvit o zahradě
do které lze vstoupit
o zahradě která je domovem naší
naděje

Chci s tebou probírat hnízda větví
nedočkavě vdechovat jaro

S diviznami se divit

Od slunečnic vyzvídat zaklínadl-a
deštivých dní

Tam kde kamení dusí prašnou hlínu
přivonět k řebříčku a mateřídouškám
tam kde těžké jíly pukají pod
nárazy slunce

utrhnout rdesno hadí kořen

Chci vstoupit do takové zahrady
která není únikem

ale bezpečím
rozvitým květem na stonku dne
nesentimentálním náčrtem veliké touhy

Odpusť člověče
jsou-li má slova málo přesná
málo srozumitelná
jsou-li jen šeptáním
kde by měla být výkřikem

Dívej se kam se já dívám
Invaze housenek vyplazuje jazyky
plakátů
Kancelářské klece zívají polední
pauzou

Tam za dveřmi bobtná hemžení
Dubové sny břichatých mozků
rádoby cudná ořezávátka plnosti
červotočí hlad
Zkusme mu dát den volna
tisíciletí volna
Pusťme ho do ulic
před tabule jídelních lístků
Ať vdechne posměšnou nabídku dne
ať vidí ten metaforický žert
Neboť dnešní den mu nabízí
Dušené srdce

Vzduch který dýcháme
je výbušnou směsí myšlenek
myšlenek které se hromadí
a narůstají k srážce
Usednout do trávy je zapotřebí
tělu se znovu přitisknout k zemi
Porozumět prolamování zelené hladiny
mravenčím cestám vyšlapaným mezi
stébly
mikroskopické tlačenci života

Abychom objevili svět
který se zbavil
pubertálních explozí vzdoru
a k obrazu velikého snu
změnil vlastní srdce
Podepřel své dny
pravdivějším šuměním větru
jiným listím i jinými kořeny
nalezl
nalezl
barevně odvážný
bohatý květ

